

VIII. ÉVF. 1907 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal: Bpest, IX., Üllői-ut 75

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó elsején.

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

ÖRÖKI MÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom. Dr. Pataky Arnold: A szentségi Jézus uralma a lelkekben. — Sik Sándor: A tenger csillaga. — Reviczky Aladár: Vissza a gyakori szent áldozáshoz, a kegyelmek forrásához. — Sujánszky Antal: Urnapján. — Dr. Kis-Erős Ferencz: Hitünk világossága az Oltáriszentségben. — Versiglia Lajos: Első szentáldozás Kinában. — Innen-onnan. — Oltáregyesületi ügyek. — Halottaink. — Hirdetések.

A szentségi Jézus uralma a lelkekben.

AS ÉN, ha felmagasztaltatom a földről, mindeneket magamhoz vonzok. E szavakkal célzott az Üdvözítő azon hatásra, melyet szeretete az emberi lelkekre gyakorolni fog. Az a szeretete, mely a végsőkig vitte, nem maradhatott viszonszeretet nélkül; szükségszerűen megkivánta ezt és meg is kellett nyernie. Szeretetének két legfőbb jele: a kereszt és főleg az Oltáriszentség volt az a kettős mágnes, mely ellenállhatatlanul vonzza az emberi sziveket és egyesíti vele. És mi más volt az Üdvözítő célja, mint hogy felgyujtsa e tüzet a földön? Célja volt, hogy a látható Istenországban, az egyházon kívül egy láthatatlan birodalmat is létesítsen s a kettő egymást kiegészítse, egymással a legszorosabban összeolvadjon.

Hol van az eucharisztikus Jézusnak ez a láthatatlan birodalma? A felelet igen rövid: az emberi lelkekben.

Üdvözítőnk hóditó utja, melylyel ebbe az országába vonul, nagyban különbözik a földi hóditók zajos, sokszor erőszakos felvonulásától. Csöndesen, szinte észrevétlenül száll az emberi szivbe a szent áldozásban — ez az ő diadalutja — és rendes körülmények között működése is majdnem észrevétlenül kezdődik. Talán maga az illető is, kinek szivét birtokába kezdi venni a szentségi Üdvözítő, még semmi nagyobb változást nem tapasztal lelkében; de lassan-lassan az ismételt szent áldozások folytán olyan átalakuláson megy keresztül, mely többé már nem kerülheti el figyelmét.

A lélek kezdi megszeretni az Ur Jézust. Nem arról a szeretetről szólok, melynek birtokában van mindenki, a ki halálos bűn folytán nem vesztette el Isten kegyelmét, hanem valami bensőbb, mélységesebb viszonyról. Öröme szolgál, ha gondolatában társalognak az Üdvözítővel, szive hevesebben dobog, ha megjelenhetik a szentségház előtt, ha szentmisét hallgathat, vagy épen a szent áldozáshoz járulhat, sőt boldog akkor is, ha csak olvashat, hallhat vagy

beszélhet a szentségi Jézusról. Nem hiába nevezzük a szent áldozást «communio»-nak, egyesülésnek; valóban egyesülés ez, nemcsak a szent szinek egyesülése testünkkel, hanem egyszersmind Jézus érzelmeinek, gondolatainak, óhajtásainak egyesülése a mieinkkel. A szent áldozás át- és átalakít bennünket, hasonlókká tesz Üdvözítőnkhez, sőt bizonyos tekintetben megistenít. Mint szent Ágoston találóan mondja: nem ez az étel veszi föl a mi természetünket, hanem ellenkezőleg: mi hasonulunk át ez isteni eledelhez. Az ily lélek nemsokára észreveszi magán, hogy már nem vágyódik a földi — bár megengedett — élvezetek és mulatságok után. Bizonyos vonakodást érez mindazzal szemben, a mi lelke békéjét meg-ingathatná, mert megszerette a magányt, hol kedvére társaloghat szeretett Jézusával. De ne higyjük, hogy az ily lélek komorrá, mogorvává, kedvetlenné lenne; ellenkezőleg! Az Eucharistia szelleme átjárja minden szavát és tettét; ez vezeti érintkezésében az emberekkel és bizonyos természetfölötti kedvességet kölcsönöz minden tényének, mely a vele érintkezőt is tisztelettel tölti el.

Az Eucharistia lelki uralmának másik jellemző sajátága, hogy az embert megóvja a halálos bünöktől és megszabadítja tökéletlenségeitől. Ez oltalom részint abban áll, hogy távol tartja a bünalkalmakat és természetfölötti segítségeket szerez, melyekkel könnyebben ellenállhatunk a kísértések viharainak, részint pedig abban, hogy csökkenti rossz hajlamainkat. Főleg a szent tisztaság megőrzésében van rendkívüli fontossága az Oltáriszentség vételének. A mindennapi élet tapasztalatai bőven igazolják ez állítást és azt is mutatják, hogy az Eucharistia képes legbiztosabban visszaállítani az erényt, ha valaki oly szerencsétlen volt azt elveszteni. Igen sok romlott lelket tett már újra szeplőtelennek az Oltáriszentség, meggyöngítve, sőt megsemmisítve régen megrögzött gonosz szenvedélyeket. A mi pedig bocsánatos bününket és gyarlóságainkat illeti, az Eucharistia, mint emésztő tűz eléget mindent, a mi lelkünkben az isteni szeretet elé bármi akadályt gördíthetne; e napnak ragyogására minden köd, minden felleg eloszlik.

Mi az továbbá, a mi lelkünket megedzi az élet bajai, csapásai ellen? Mi ad erőt a küzdelemre még akkor is, midőn úgy látszik minden ellenünk fordul? Mi adta a vértanuk bátorságát és mi nevel a mai korban is hitvallókat? A hithirdetőknek haláltól és szenvedéstől meg nem rettenő bátorsága, a kórházakban működő földi angyaloknak, betegápoló apácáknak hősieis önfeláldozása ebből a forrásból, az Eucharistiából ered. Sőt még a gyöngye testnek erőit is képes megsokszorozítani e szentség. Mély hálával vallom be itt, a nyilvánosság előtt, hogy gyöngye testalkatban is sok embertől csodált egészségemet, szívós erőmet fárasztó, sokoldalú és szakadatlan foglalkozásaim közepette egyedül e szentség mindennapi vételének

tulajdonitom és köszönöm. Mert az Oltáriszentség uralma áthatja az egész embert, lelkében, testében egyaránt.

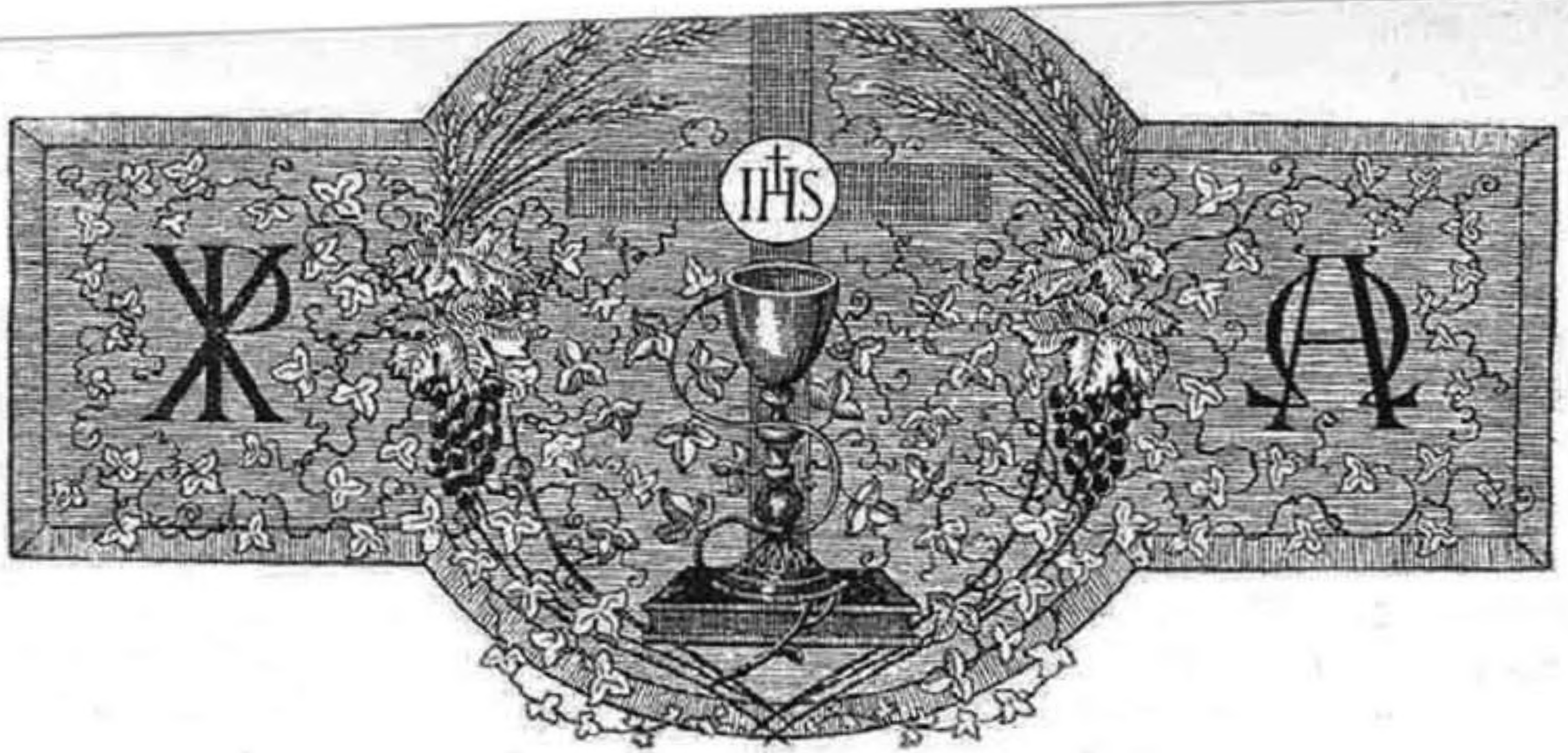
És mily édes a szentségi Jézus uralma! Emberi szóval ki nem fejezhető a boldogság, mely osztályrésze az eucharistikus léleknek. E szentségben feltalálja minden örömét; szinte elragadtatásban van, ha egyesülhet vele, vagy a tabernaculum előtt térdelve kitárhatja előtte szívét. Az Oltáriszentségnek gyakori és buzgó vétele valami bámulatos éhséget és szomjúságot támaszt a lélekben, melyet csak a következő szent áldozás tud csillapítani — egy időre, hogy azután annál hevesebben, de annál boldogítóbban újra fölébredjen. Mintha e szentségben előre megízlelnők az égi boldogságot, melynek előize és záloga. Hiszen a mennyország legfőbb öröme az Istennel való teljes és elszakíthatatlan egyesülésben fog állni és a ki e szentség által már itt a földön szinte állandó egyesülésben él, arra nézve a jövő élet csak ez állapotnak végtelenül boldog és örök folytatása lehet.

Igy uralkodik a szentségi Üdvözítő a neki hódoló lelkeken. Szelidség, kedvesség, jóság az ő törvényei, igája valóban édes és könnyű iga. Uralma nem dönti szolgaságba a lelket, hanem fölemeli, megnemesíti, boldoggá teszi és bizonyos tekintetben megisteníti.

A Miatyánk második kérése emlékeztessen mindenkor az Ur Jézusnak ezen bennünk levő országára is: jöjjön el hozzánk minél teljesebben az ő szentségi uralma, adveniat regnum tuum Eucharisticum! A május királynéja, szüz Mária hozza a mi lelkünkbe is az Ur Jézust és szívünkben csak ő és az ő fia uralkodjék.

Dr. Pataky Arnold.

A TENGER CSILLAGA

(Legenda.)

Elmerült a nap fáradt világa
 A foszló felhők bibor tengerében,
 Nyugodni szállt hős hullámvánkosára
 S a messze tenger alkonypírban ég.
 Uégignéz halvány, reszkető sugára
 A habsörényes kék hullámokon,
 S mint milljó fényes apró csillagocska
 Megtörve reng a hős habok között.
 Derült, felhőtlen mindenütt az ég,
 Csak északon van egy komor sötét folt.
 Az alkony lelke, hős lehellete.
 Föl-fölbudrozza a tenger színét,
 S el-elsuhan lecsapva hirtelen
 Egy-egy halászó, gyorszárnyu sirály.

Lágyan ringatva mormoló haboktól
 Egy sajka siklik a kéklő vizen,
 A tengert orra könnyedén hasítja,
 S oldalt csobognak a kéklő habok.
 A messze távol kéklő ködében
 Bajae mögötte messze elmaradt,
 Eltűnt a part, s a meddig a szem elhat,
 Kéklő eget lát s kéklő viztükört.

A csónak orrán napsütötte arczu
 Ifju rabszolga áll; lapát kezében
 S a csónakot, biztos karral vezérli.
 Belül, a kék selyemtető alatt
 Lágy párnákon, vidáman, gondtalan
 Két ifju ül, fején myrtusfüzér.
 Uigan csevegnek. Szívják, élvezik
 A nyári alkony édes, hős szelét,
 Gyönyörrel nézik a tündéri képet,
 Mit a nap végső, reszkető sugára
 A kék hullámokon elővarázsol;
 A föl-fölbukkanó picziny halacskák
 Uidám játékát és a messze partot,
 Mely elmerült a messzeség ködében.
 Csak a Uezuv felhőtakarta orma
 Emelkedik ki a magasba messze.
 És már a nap lement, az ég borul,
 A kis felhőtolt óriásivá nőtt
 És elborítja fátyla az eget.
 Az enyhe szellő zugó szélvihar lett,
 A kék habok magas hullámhegyek,
 S a mint a szél végigsüvölt fölöttük

Coronymagasra korbácsolja föl.
 A zápor hull, a villámok cikáznak,
 Az ég dörög s a tenger háborog,
 A bösz hullámok zugva és zajongva
 Vad tánczra kelnek.

És a sajka reng;

Dióhéjként dobálja a vihar,
 Tajtéksörényes hullámhegyre föl,
 S ismét a mélybe; a viz elborítja,
 S minden kis ize reng, ropog, remeg.

S a fényes Róma büszke két fia
 A rémületől megkékült ajakkal
 Segélyül hívja minden istenét:
 A nagyhatalmu, dörgő Juppitert,
 Neptunt, a vészes tengerek királyát,
 Az édes dal nagy istenét, Apollót,
 A gyors Merkurt, a zord, sötét Plutót
 S a szép Olympus többi istenét.

S az ég dörög, villám villámra villan,
 Tovább dühöng a szélvihar haragja,
 A hab kereng, a sajka reng tovább.

S buzgón emelve ég felé szemét
 Térden könyörg az ifju szolga. Biztos
 Reménnyel száll az égre hő imája:
 «Ne hagyj elveszni e sötét vizárban,
 Tekints le nagyhatalmu Szüzanya!
 Terjeszd ki védőkarjaid fölöttünk!
 Benned remélek, benned bizom én;
 Hisz minden ember édesanyja vagy.
 Hozzád kiált a haldokló, a bünös,
 Hozzád kiáltok én is, oh Anyám!
 Mutasd meg rajtunk nagy hatalmadat!

Tekints le ránk, szentséges Istenanyja:
 Ne hagyj elveszni, tenger csillaga!»

S alig hangzott el a zugó viharban
 A hő könyörgés, csend lesz mindenütt.
 Lecsendesül a duló fürgeteg,

Villám nem lobban, elnémul a dörgés,

A tajtékszó hullámok elsimulnak,
 Eláll a zápor és derül a mennybolt,

A vészes felhők szertefoszladoznak,
 S vigasztalón mosolyg alá az ég.

Feljö a halványarczu holdvilág,
 Ezer csillag fényes kíséretében,
 Szelid mosolylyal széttelint a tájon,
 És szerteszét lövelli szende fényét.

A tiszta égről milliónyi csillag
 Tekinti meg magát a vitzükörben,
 S a hős habokba visszatükröződik,
 Mint hogyha millió fáklya égne benne.

A sajka oldalát körülcsobogva,
 Szeliden rengnek a kéklő habok,
 S lágyan ringatják hátukon tova.
 Enyelgve száll az enyhe égi szellő,
 S magával hozza a bajaei kertek
 Tündéri illatát...

S a messzeségnek
 Ködfátyla széthull és feltűnik a
 Virágos, ékes, illatos Bajae.

S a három ifju lelkesült ajkáról
 Élő hittel száll égre hő ima.
 «Hozsánna Néked nagyhatalmu Szüz!
 Hozsánna Néked Tenger csillaga!»

Sik Sándor.

Vissza a gyakori szent áldozáshoz, a kegyelmek forrásához.

FLÜEI SZT. MIKLÓS egyszer elragadtatásában egy palotát látott, melynek egyik termében oltár volt fölállítva. Az oltárból egy forrás fakadt, melyből bor, olaj és méz ömlött oly vakító fényvel, mint a villám. Az égből e szózatot hallá: a ki szomjazik, jöjjön ide és igyék. Szent Miklós csodálkozott, hogy e forrásból oly kevesen meritenek, jóllehet a közelben az emberek aggódva, fáradtan, gondokkal terhelve sűrögtek-forogtak, mint a hangyák. S ahelyett, hogy olykor-olykor a forráshoz mentek volna magukat felüditeni és szomjuságukat enyhíteni, a nagy fáradtságtól, éhségtől, szomjuságtól gyötörtetve, egyik a másik után roskadt össze.

Ily forrást nyitott a világ Megváltója a templom fölszentelt oltárán s megigérte, hogy a ki gyakran jó e forráshoz s iszik az isteni vérből, az meg nem hal mindörökké. S mégis mily kevés embert lehet ott találni. Hányan jajgatnak, sirnak, zokognak, panaszkodnak, zugolódnak, szitkozódznak, átkozódznak, ahelyett, hogy e forráshoz jönnének olykor-olykor s innen vigasztalást, erőt, kitartást, lelki nyugalmat, boldogságot meritenének. Végre bűneik sulya alatt összeroskadnak, tönkremennek s kétségbeesve a kárhozatba dőlnek.

Föl az élet forrásához, mely az oltáron bugyog, melyet naponkint fölfrissít Krisztus isteni szent vérével, melyből naponként bőséges áradat indul ki a szentmise alatt. S ez áradat szétömlik — sajnos — nem annyira az emberi szivekbe, hanem az egyház duggazdag kincstárába. Pedig az Ur Jézus nem azért nyitotta vérének forrását, hogy az egy amugy is végtelen értéket érő kincstárba halmozódjék, hanem hogy a szegény küzdő emberiség epedve, vágyódva, sóvárogva zarándokoljon a fölszentelt helyre s igyék az isteni vérből annyit, a mennyit csak képes s annyiszor, a mennyiszor csak teheti.

E forrás első buggyanása, az isteni vér első kiáradása az utolsó vacsorán történt. Az istenember iránlunk való szeretetből indítatva, kezébe vette a kenyeret, megáldotta s e szavakkal nyújtotta tanítványainak: vegyétek és egyétek, mert ez az én testem. Hasonlókép tett a borral, midőn vérévé változtatta. Aztán ezt mondá: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. A fönti szavakra megeredt a forrás, melynek kiapadhatatlanságáról is gondoskodott, midőn az átváltoztatás hatalmát adta az apostoloknak s utódaiknak s ama hatalmat, hogy az ő testét és vérét eledelül s italul nyujtsák a hiveknek, hogy ezáltal teljes mértékkel merithessenek a kegyelem forrásából.

Az utolsó vacsorán megnyílt forrás, hatalmas áradattal hömpölyög keresztül az emberiség századain a világ végéig. Megnyílt a forrás, soha el

Első áldozás.

nem apadt, soha ki nem száradt, csak sokszor elkerülték, sokszor megfeledkeztek róla egyrészt, másrészt milliókat éltetett, üditett, boldogított s vezetett az örök életbe s fog vezetni mindaddig, míg csak az örök boldogság szomjuságának érzete az emberi szivből ki nem alszik.

Ennek a forrásnak végtelen értékét megismerték az első keresztények s mivel megismerték, naponként merítettek belőle. Valahányszor megjelentek a szentmisén, a pappal együtt az Ur asztalához járultak. S ha nem jöhettek minden nap, úgy az áldozópap kezeikre tett néhány szent ostyát, melyet hazavittek, hogy ezzel erősítsék lelküket a vértanúságra. Ezek a szentek jól tudták a szent áldozás értékét. Jól tudták, hogy csak Ő tarthatja meg, Ő gyarapíthatja bennük a megszentelő malasztot, Ő teheti nagygyá, nemessé, fönségessé, tökéletessé, szentté halhatatlan lelküket. Meghajtjuk fejünket e bámutatraméltó szent szokás előtt s midőn csodálkozunk ez isteni élet fölött, egyuttal alázattal kérjük e szent testvéreinket, hogy napjainkban is visszatérjen ez a szent szokás s Krisztus helytartója vezesse nyáját ahhoz a forráshoz, mely egyedül képes segíteni az emberi bajokon s egyedül képes szenteket nevelni.

A középkorban is ugyanez a forrás éltette a szenteket, hívta létre a szerzetes-rendeket, fönséges lemondásra bírta a királyi családok sarjait, nevelte a zárda szüzeit s képezte ki az apostoli férfiakat, kik ismét egész nemzeteket vezettek e forráshoz, melynek éltető ereje átjárta a világot s az egyeseket s kialakította az életszentséget.

Volt idő, mikor e forrást az emberek elkerülték. Egyrésze azért, mert nem hitt annak erejében, másrésze, mert méltatlannak tartotta magát arra, hogy igyék belőle. Az elsőhöz tartozott a reformáció a XVI. században. Az egyház törzséről számtalan ág letört, a hit megrendült s így az áldozók száma leapadt s a lelkek kiszáradtak, mint a folyóvizek száraz időben. A római pápa nem nézhette tovább ezt a sivárságot, ezt a pusztulást. Összehívta a világ püspökeit, tudósait, szent férfait s egy közös értekezleten, a trienti egyetemes zsinaton a főnforgó bajok orvoslására kimondotta, hogy: «Minden szent miseáldozaton a jelenlevő hivek ne csupán lelkileg, hanem valósággal is áldozzanak, hogy e szent áldozat gyümölcseiben annál nagyobb mértékben részesülhessenek». (22. ü. 6. f.)

A második csoporthoz tartoztak a janzenisták a XVII. században. Ezek a forrás elől elüzték az embereket ama tévtan alapján, hogy Krisztus maga a szentség, mely oly nagy tökéletességet kíván azoktól, kik vele egyesülni akarnak, hogy az a legkisebb hibát sem tűri meg, vagyis az áldozó lelkének oly tisztának kell lenni, mint a napsugárnak s miután csak kevés ember jut ilyen tökéletességre, csak ezen keveseknek szabad áldozniok. Az egyház egy darabig tűrt, de midőn látta, hogy a hivek mind gyérebben járulnak az Oltariszentséghez, hogy az évenkénti husvéti

szent áldozásokat sem végzik el, hogy e borzasztó tanok százezreket megrontanak, sőt sokan még a halálos ágyukon sem akarják magukhoz venni az Ur Jézust, akkor XI. Ince pápa 1679-ben kárhóztatta a fönti tanokat s fölvilágosította az egyház hiveit, hogy őrizzék a hamis próféták mételeyétől és kövessék az egyház ősi szokását: «a gyakori szent áldozást».

Hasonlóképen intézkedett a XVIII. században XIII. Kelemen pápa s az ő nagy kortársa, Liguori szent Alfonz püspök, ki egyházmegyéjében, sőt annak határain kívül is, mint minden jó ügynek, buzgó apostola volt a gyakori szent áldozásnak.

A forrás ma is, a XX. században előre törtet. Még mindig a régi erővel, mindig ugyanazon bőséggel. S ha valamikor, úgy ma van szükség arra, hogy egy hathatós eszközt adjon az egyház a szegény emberiség kezébe. Mert borzasztó sok baj van a társadalomban, a családokban, az egyesek lelki világában. A hitetlenség, a szociáldemokrácia, az erkölcstelenség az irodalomban, ujságokban, iratokban, színházakban, kirakatokban, családokban, szóval az egész vonalon orgiáit üli, a csalás, igazságtalanság, erőszak, féktelen gazdagodási vágy, embertársak iránt való gyűlölet, élvezethajhászat, uralomvágy s egy kimondhatatlan nyomor ezerféle kiadásban szabadon üzik szenvedélyes játékukat. Ebbe a sötét milieube állítja bele a szentséges atya X. Pius pápa — az 1905. december 20. decretuma szerint — az Oltáriszentséget s azt mondja: «Jöjjetek emberek mindnyájan s ujtsátok meg az első századok szokását: járuljatok gyakran, járuljatok naponként a szent áldozáshoz».

Ime az egyház, a jóságos, szerető anya mit tesz a szenvedő emberiségért! Mig a bölcsek sopánkodnak, az írók, tudósok arról ábrándoznak, mikép lehetne megváltani újból a szenvedő emberiséget, addig a gondos, bölcs, szerető anya segítségére siet a szenvedőknek s azt mondja: édes gyermekem, neked is sok a bajod, te is szenvedsz, te is nyögsz az élet terhe alatt, te is vigasztalást keressz: jöjj, jöjj a te Megváltódhoz; ő meghalt érted, megváltotta minden nyomoruságodat s megváltásának kegyelmeit a szentmisében osztja ki. Minél jobban veszel benne részt, annál több kegyelemben részesülsz: ha áldozol, a kegyelem bőségében részesülsz. Sok a bajod, sok kegyelemre van szükséged, ne csak szent misét hallgass, hanem végy teljes részt a szent áldozatban, egyesülj valóságosan Krisztusoddal.

Igy gondolkozik az egyház közel 2000 év óta. Imádandó az a Gondviselés, mely ilyen gondos anyát adott nekünk. Csak a mindenható Isten teremthetett oly társaságot, melyben kezeinek remekmunkájára ismerhetünk.

Lássuk már most a forrást s annak bőséges kegyelmeit. A forrás

maga az Ur Jézus, az Isten egyszülött fia, ki érettünk a keresztfán meghalt, ki itélni fog egykor fölöttünk s uralkodni az egész örökkévalóságban. A ki a szent áldozáshoz járul, az a legbensőbbben egyesül Urával — Istenével. Igaz, hogy az Istenben élünk, mozgunk és vagyunk, mikép szent Pál mondja, de bensőségesebben s valóságosan jó szívünkbe az Isten akkor, midőn áldozunk. A földön nem létezik ily benső egyesülés s bámulatra méltó, hogy Jézus Krisztus mily módját találta ki annak, hogy az ő testével és vérével táplálja testünket-lelkünket s szeretetét a legbensőbb s egyuttal a legérzékenyebb módon kifejezze. Pazzii szent Magdolna elmélkedvén Jézus Krisztus irántunk való végtelen szeretetéről, így sóhajtott föl: «A szent áldozásról visszatérő valóban elmondhatja: mindenem megvan, mert Isten, ki a szent áldozásban nekem adta magát, becsesebbet már nem adhat». S juszteniáni szent Lőrincz így sóhajtott föl szent áldozásai után: «Ugy akartad te szeretet Istene, hogy a te szived és az én szívem egy legyen». S valóban, minél többször járul valaki a szent áldozáshoz, annál jobban alakul át szive Jézus isteni szive szerint. A mint a jóbarát elsajátítja jóbarátjának tulajdonságait, a mint a szülőknek tehetségei sokszor átszármáznak gyermekeikre, a mint a jeles szobrász átalakítja a nyers anyagot nagy gondolatai szerint művészi szoborrá, úgy alakítja, úgy változtatja át az Ur Jézus is saját erényei szerint azok szívét, kik vele gyakran és méltóképen egyesülnek.

Miként a táplálék a természeti meleg által egy és ugyanaz lesz azzal, ki azt magához veszi: úgy, a ki az angyalok kenyerét eszi, a malaszt hatása következtében egy és ugyanaz lesz a mennyei kenyérrel. Mert nem Krisztus teste alakul át annak lényegévé, a ki őt magához veszi, hanem a benne részesülő változik át Krisztussá — mondja Rodriguez jezsuita atya. Ugyanezen gondolatot fejezi ki egy világos képben Aquinói szent Tamás, midőn így ír: «láttatok-e a mezőn vagy valamely kertben vad fát? Mit tesznek vele, hogy fanyar gyümölcsöt ne teremjen? A kertész nemes ágat olt belé valamely nemes, termékeny fáról. Ennek következtében nem lesz az többé vad és terméketlen, hanem megnemesül s megtermékenyül s nem fanyar, hanem jóízű gyümölcsöt terem. Ugyanez történik a lélekkel is. Ádám ösbüne által az ember gyökerében megromolván és terméketlenné lévén, nem termé többé az örök élet gyümölcsseit, hanem ha termett, a kárhozat és halál gyümölcsseit termé. Mi történik azonban? A mint újjászületik a lélek a keresztség s a penitencia-tartás szentségében a malaszt által, következik az isteni nemesítés és átváltozás Jézus Krisztus szent teste által, melyet magához vesz. Megszűnik előbbi terméketlensége, megszűnnek a kárhozat és halál cselekedetei s újra kezd Jézus Krisztus által élni, a halhatatlanság, az igazság s az örök élet cselekedeteit bevenni». Ily értelemben mondotta Krisztus szent Ágos-

tonnak: «Te enni fogsz engem s nem te fogsz engem magaddá változtatni, miként a testi eledelt, hanem én foglak téged átváltoztatni magam szerint» — s tanítványainak: «A ki eszi az én testemet és issza az én véreimet, az énbennem lakik és én őbenne». (Ján. 6, 57.)

Lássuk e forrásból fakadó kegyelmeket. A legnagyobb kegyelem az, hogy a gyónás szentségében nyert megszentelő malaszt nagyobbodik szivünkben, mint a fényforrás, mely ha nagyobbodik, ugy nagyobbodik a világosság is. Tíz gyertyafény elég világosságot ad a szobának, de ha mindennap egy gyertyafénnyel nagyobb lesz a fényforrás, ugy napról-napra ragyogóbb világításban fogjuk látni a szobában levő tárgyakat.

Minden egyes szentáldozás egy-egy új lánggal fogja növelni szivünkben a szeretet lángját: a megszentelő malasztot. A gyakori szent áldozás folyton jobban és jobban, rohamos mértékben emeli lelkünk értékét, növeli erényeink bensőségét Isten és felebarátaink iránt való szeretetünket. Mily jól esik az embernek magáról azt hallani, hogy szép lélek. S mennyivel jobban fog esni, ha ez a szép lélek napról-napra szebb lesz önmaga előtt, saját lelkiismeretében, ha ezt minél többen fogják tapasztalni embertársai — minden hiuság kizárásával s minden célzatos-ság nélkül — s végre ha az Urnak nagy öröme fog benne telni. S ez a folytonos tökéletesedés, gyors fejlődési folyamat, a lélek szépségeinek kialakulásai annak lelkében mennek végbe, ki gyakran s még inkább, ki minden nap járul az Ur asztalához. Krisztus, mint isteni művész, az ő kegyelmeivel a Mindenható örök tervei szerint fogja a teremtett lelket remekművé kidolgozni. Krisztus mindennap a szentáldozás után tökéletesebbé teszi a lélek képét. S oly tökéletességig fog finomulni, melyet véges emberi tehetség képtelen fölfogni, értékelni, mert az örök élet perspektíváiba fog beleolvadni s egyuttal itt érvényesülni.

Igaz, a természetes erények gyakorlása is folyton szépíti a lelket; a ki a koldusnak alamizsnát ad, a tétovázónak jó tanácsot, a tudatlannak oktatást, gyakorolja az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit, annak lelke mindig nyer értékében; ugyszintén, a ki imádkozik, böjtöl, sanyargatja magát, dolgozik, szenved Isten iránt való szeretetből, annak lelke naponként ragyogóbb lesz, de a ki eszi Krisztus testét és issza Krisztus vérét, annak lelke isteni lesz s sokkal hamarább fog a tökéletesség bizonyos fokára jutni, mint azok, kik bármely más erénygyakorlat által törtettek előre. S ugyan ki ne akarná, hogy lelke nemesebb, szebb, fönségesebb, tökéletesebb, istenibb legyen napról-napra, évről-évre?...

Reviczky Aladár.

(Folyt. köv.)

URNAPJÁN

1845.

Jézus! dicső lakodból földre szállván,
Szenvedni kint, oly édes volt neked!
S hogy üdv mosolygjon a bűnös világra,
H gyászkeresztet végzed életed,
S patakban omlott drága véred árja,
Nekünk az élet ajtaját kitarja.

Széttörve már a bűn nehéz bilincse,
Mely annyi ezredéven átkarolt;
Fölszáritád könnyzáporát szemünknek,
Mely égő arczainkon egyre folyt;
Legyőzted a pokolnak vak hatalmát,
Remény s hitünknek elnyerők jutalmát.

Függvén keresztfán, Isten Egyszülöttje!
Ualál miértünk a véráldozat,
Szerelmed itt sem lelven meg határát,
Nekünk te étkül nyujtod át magad;
És fátyolában a kenyér színének,
Mint Isten-embert zengve áld az ének.

És merre nép lakik földünk határin,
És merre ajk zeng hálaéneket,
H koldus és király ez égi Szentség
Magas titkában térdet hajt neked.
S könnyörg: mit látni nem szabad szemünknek,
Pótolja fénye lángoló hitünknek.

Az ember itt szokott erőt keresni,
Hogy győzni tudjon a bűn ostromán,
S kerülvén a gonosznak cselszövényt
Erényfűzér viruljon homlokán;
És véve tested — ő, ha sirba szálla,
Örök dicsőület legyen halála.

Sujánszky Antal.

Hitünk világossága az Oltáriszentségben.

SZENT JÁNOS evangéliumának I. fejezetében azt olvassuk, hogy Jézus Krisztus a világ világossága s hogy ez «a világosság a sötétségben világoskodik, de a sötétség azt föl nem fogta». (Ján. I. 5.) A Szentlélek-Istennek szavai megvalósulnak Jézus Krisztusra nézve a legszentebb Oltáriszentségben is. Ugyanis Jézus Krisztus e nagy szentségben is a világ világossága. De van e szentségben némi homály és sötétség is, tudniillik a kenyér és bor színe, de a kenyér és bor színének eme homálya és sötétsége alól is ott világoskodik a mi édes Jézusunk; élénk, hívő gyermekei elé onnan is világosságot áraszt; s mi hitünk szemével látjuk is ott azt a földöntuli világosságot. De a kinek nincs hite, az nemcsak sötétségben van, hanem maga is sötétség s a hitetlennek e sötétsége nem fogja föl az Oltáriszentség világosságát. Azért mondja a szentírás: «És a világosság a sötétségben világoskodik, de a sötétség azt föl nem fogta».

A hitetlenek olyanok, mint a baglyok. A bagoly menekül a világosság elől: sérti a szemét, azért gyűlöli is a világosságot. Így vannak a

hitetlenek is az Oltáriszentség világosságával: gyűlölik, borzadnak Tőle, menekülnek Előle, sérti a szemeiket és pedig annál inkább, minél nagyobb a világossága.

Az ó-szövetségi szentírásban a Birák könyvének 12. fejezetében olvasuk, hogy midőn Jefte volt a bíró és vezér Izraelben, az Efraimbeliek föl-lázadtak. Jefte katonái leverték a lázadókat s ki volt adva a parancs, hogy minden elfogott Efraimbelit ki kell végezni. Sokan voltak az elfogottak, de tagadták, hogy Efraimbeliek, mert azt gondolták, hogy így életüket megmentik. Azonban Jefte katonái kifogtak rajtuk. Tudták ugyanis, hogy az Efraimbeli zsidók nem tudják kimondani az «s» hangot, hanem helyette mindig «sz» hangot mondanak. Tehát minden elfogottnak föladták, hogy mondja ki ezt a szót: sibbolet, a mi annyit jelent, mint kalász, mondja a szentírás. Az elfogott Efraimbeliek azonban nem tudták kimondani a sibbolet szót, hanem helyette, mitsem sejtve, szibboletet mondtak. Ezzel elárulták magukat. Ki is végezték őket a Jordán partján. 42.000 Efraimbelit végeztek ki ekkor, mondja a szentírás.

E történetre vonatkozólag mondják a katolikus hittudósok: Ime az előképe annak, hogy mint fog bánni az Ur és katonái: az angyalok az ítélet napján a lázadó Efraimbeliekkel, vagyis a hitetlenekkel, a kik a leg-szentebb Oltáriszentséget, ezt az isteni sibboletet, ezt az isteni kalászt, isteni kenyeret, hitelenségükben sohasem mondták annak, a mi ez valóban, sohasem mondták ki igazi nevét. Ellenben, a ki itt a földön nem volt lázadó Efraimbeli, vagyis nem volt hitetlen, hanem mint hívő lélek, hittel és tisztelettel hordozta ajkain ennek szentséges, igaz nevét, az az ítélet napján kegyelmet remélhet.

Ismét egy másik kép a szentírásból. Mózes II. könyvének 12. fejezetében olvassuk, hogy midőn Egyiptom fáraója Mózes és Áron sürgetésére végkép nem akarta a zsidókat kibocsátani Egyiptomból, végre azzal büntette Isten az egyiptomiakat, hogy minden elsőszülöttüket az angyal éjféltájban megölte. De hogy az öldöklő angyal a zsidók házait elkerülje, megparancsolta Isten a zsidóknak, hogy minden zsidó házában áldozatul öljenek le egy esztendő bárányt s annak vérével kenjék be az ajtó félfáját és felső küszöbét, mert csak így kerüli el házukat az öldöklő angyal. Így is történt. A rettenetes éjféltájban, az öldöklő angyal az egyiptomiak közt iszonyu öldöklést vitt végbe, míg a zsidókat az áldozati bárány vére megszabadította a halál veszedelmétől. Ime egy kép arról, hogy mikép szabadulhatunk mi is az ítélet napján a rettenetes haláltól: csak az isteni báránynak, Jézus Krisztusnak vére a leg-szentebb Oltáriszentségben szabadíthat meg attól bennünket. A ki közülünk életében e szentségtől hitetlenül távozott, ne várjon irgalmat az ítélet napján, épen úgy ne, mint a hitetlen Egyiptombeliek; azt csak az várhat, a ki ezt a szentséges vért a

legszentebb Oltáriszentségben tisztelettel vette magához s a kinek az a szentséges vér ott ragyog a lelken élte utolsó leheletéig; az ítélet napján irgalmat, kegyelmet csak az remélhet.

Isten az Egyiptomból kivonuló zsidónépet a pusztában csodálatosan mannával táplálta. E mannáról az ó-szövetségi szentírásban Mózes II. könyvének 16. fejezetében olvassuk, hogy midőn egy reggel a földön sok, fagyott dérhez hasonló darát láttak s nem tudták, hogy az micsoda, kérdezték Mózeset: Mi ez? Nem tudták, hogy ez az eledelül adott manna. Noha látták, megfogták, megízlelték: mégse tudták, hogy micsoda. Mózes, az Istentől küldött vezér, az Isten megbízottja, így felelt e kérdésre: «Ez azon kenyér, melyet az Ur adott nektek eledelül». (16. fej. 15. v.) Egészen így vagyunk mi is a legszentebb Oltáriszentséggel, ezzel az oltárainkra szállt isteni mannával. Szemeink látják a színét, kezeink megfoghatják a külső alakját, megízlelhetjük, megszagolhatjuk: a mi testi érzékeink mégse képesek bennünket fölvilágosítani, hogy ez mi, honnan és miért jött. Mint egykor a zsidók a manna szemléletekor fölkiáltottak, mi is fölkiálthatunk a legszentebb Oltáriszentség, ezen isteni manna szemléletekor: Mi ez? Isten Mózes által világosította föl a zsidókat, bennünket pedig Jézus Krisztus és anyaszentegyháza által világosít föl csalhatatlanul: hogy ez, a mit az oltáron látunk, angyali kenyér, Jézus Krisztus igazi teste és vére, a ki a kenyér és bor színe alatt lelkünk táplálására valóságosan jelen van. A mint a zsidókat érzékeik nem bírták fölvilágosítani a manna mibenlétéről, akként érzékeink bennünket se képesek fölvilágosítani az Oltáriszentség mibenlétére nézve, hanem a mint a zsidókat Mózes, akként bennünket Jézusunk csalhatatlan anyaszentegyháza világosít föl.

A Birák könyvének 14. fejezetében a nagyerejű Sámsonról különös történetet olvasunk. Ugyanis Sámson egy alkalommal a tamnatai szőlők közt pusztán kezével egy oroszánt megölt s otthagya. Néhány nap múlva ismét arra ment s látja, hogy az oroszán szájában méhraj ütött tanyát s már sok mézet is csinált. Sámson elvette a mézet, egy részét megette, a másik részét pedig szüleinek adta. Nemsokára ezután megtartotta Sámson lakodalmát menyasszonyával. A lakodalmon Sámsonnak volt harmincz filiszteus vendége is, a kikhez így szólt: Egy talányt adok föl nektek; ha hét nap alatt megfejtitek, harmincz öltözet ruhát kaptok tőlem, de ha meg nem fejtitek, akkor ti adtok nekem harmincz öltözet ruhát. A filiszteusok elfogadták Sámson ajánlatát, a ki ezt a talányt adta föl nekik: «Az evőből étek jött ki és az erősből édesség eredt». (Birák 14, 14.) A filiszteusok nem tudták megfejteni a talányt. Azért megtámadták Sámson menyasszonyát, hogy hizelegjen férjének s tudja meg tőle a talány megfejtését, különben megölik. A menyasszony megijedt és napokon keresztül sirva könyörgött Sámsonnak, a ki végre megfejtette neki, hogy ez a talány az

oroszlán szájából származó mézet jelenti, azért mondta, hogy «az evőből étek jött ki», mert azelőtt az oroszlán evett; «és az erősből édesség eredt», vagyis az oroszlán szájából méz származott. Jézus Krisztus is, a mi mennyei Sámsonunk az Oltáriszentség szent titkát talányul hagyta itt a világnak. A legszentebb Oltáriszentség titkában is egy ilyen talány van: az erősből étek és édesség származott. Itt is e talányt csak egy menyasszony, Jézus Krisztus menyasszonya: a katolikus anyaszentegyház tudja megfejteni, a ki a megfejtést közvetlenül isteni vőlegényétől, Jézus Krisztustól tudja. Ez az anyaszentegyház fejt meg nekünk, hogy az az erős, a kiből étek és édesség származik: maga az erős Isten, Juda oroszlánja, a keresztfán értünk meghalt édes Megváltó; az étek és édesség pedig az Ő szentséges teste és vére, a kenyér és bor színe alatt. Ez az anyaszentegyház tanítja, hogy a legszentebb Oltáriszentség angyali kenyér, a szent lelkeknek öröme és a mennyországnak édessége.

Szent Pál apostol a korinthusiakhoz írt I. levelének 11. fejezetében különös dicsőségeken hozza föl, hogy a legszentebb Oltáriszentség ismeretére nem eszének élességével, nem az észbeli bizonyítékok kényszerítő erejével, nem értelmi tehetségével, nem következtetések útján, nem testi érzékeinek tanuskodása folytán jutott el, hanem közvetlenül Istentől, hittel, hitének világosságával ismerte meg, mondván: «Mert én az Urtól vettem, a mit át is adtam nektek: hogy az Ur Jézus, a mely éjjel elárultaték, vevé a kenyeret, és hálát adván, megszegé és mondá: Vegyétek és egyétek: Ez az én testem, mely értetek adatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre». (23—24 vers.)

Mintegy azt akarja mondani az apostol: ne gondoljátok, hogy a mit tőlem hallotok a legszentebb Oltáriszentség eredetéről, hogy azt én nagy fejtörések útján, vagy nagy tudósok tanulmányozása következtében tanultam meg és tudom; nem, hanem én ezt a tudást Isten útján hitemnek köszönhetem.

Kedves Olvasók! Ezt a boldogító tudást nekünk is e nagy szentségben való alázatos és szent hitünk adhatja meg.

Szent féltékenységgel őrizzük meg tehát a legszentebb Oltáriszentségben való hitünket, mert ezen szentségre mondja szent János evangéliuma, hogy «világosság, mely a sötétségben világoskodik, de a sötétség azt föl nem fogta». Ez az a mennyei kalász, sibbolet, a mely megmenthet a lelki haláltól; ebben a szentségben ragyog annak az isteni báránynak vére, a mely megszabadíthat bennünket az öldöklő angyal boszujától. Arról meg, hogy ez mennyből szállott manna és isteni eledel, nem Mózes által, hogy továbbá ez földöntuti angyali édesség, nem Sámson által, hanem közvetlenül Jézus Krisztus és anyaszentegyháza által biztosít Isten bennünket.

Légy tehát, Jézusunk, áldva és imádva szent tested és véred e nagy szentségében.

Kis-Erős Ferencz dr.

Első szentáldozás Khinában.

A magyar «Szalézi Értesítő»-ből vesszük át az alábbi érdekes tudósítást:

Macao, 1906 nov. 2.

Szeretve tisztelt főtisztelendő Rua Ur!

Biztos vagyok benne, hogy némi hallgatás után jól esik atyai szívének valamelyes ujság rólunk is. A legelső pedig az lenne, hogy a mi kis apró árváink igazán kitűnően viselik magukat s minden tőlük telhető módon iparkodnak a reájuk fordított gondos fáradságnak megfelelni.

Szeretett atyánkat, Don Boscót utánozva, ki nevelési rendszerének alapjául a jámborságot s istenfélelmet tette, mi is gondoskodtunk növendékeink részére rövid pár napig tartó lelki szent gyakorlatról, melyek megtartására oly nagy buzgalommal és szeretettel ajánlkozott főt. Roliz Antal Jézus-társasági atya, a ki Don Bosco fiai iránt már több alkalommal mutatott kitűnő szeretetéről különben is ismeretes Főtisztelendőség előtt. Nevét be is vezettük már e távoli vidékek legelső s legkitűnőbb munkatársainak lajstromába.

A lelki szent gyakorlatokat 19 növendékünk az első szentáldozás magasztos szertartásával fejezte be. Részünkről minden lehetőt elkövettünk, hogy a nagy, a magasztos pillanatra minél jobban előkészüljenek, nem feledve ki különösen a még meg nem tért társaikért való imát sem s a jótevőikről való különös megemlékezést. Ez utóbbiak közt mindenesetre a legelső sorban volt Macao buzgó és fáradhatatlan tevékenységű püspöke, többi munkatársainkkal s munkatársnőinkkel együtt. Sziveskedjék ezt, jó Atyám, nekik is szives tudomásukra hozni s biztosítani őket arról, hogy nevük eme piczi kis missiótelep lakóinak imáiból soha ki nem marad annál kevésbé a nagyobb ünnepek alkalmával. Sőt mi több, ha soraim még idejekorán megérkeznének, kegyeskedjék úgy a mi, mint 50 kis növendékünk nevében is valamennyijüknek legőszintébb jókívánatainkat kifejezni úgy az ünnepekre, mint a küszöbön levő ujévre.

Az első szentáldozást követő ünnep másnapján valamennyien kirándultunk a szomszédos Taipa-szigetre. Nagyon szép időtöltés volt mindnyájunkra nézve, miért pár szóval erről is megemlékezem. Mivel azonban nem szeretnék hosszas leírásokkal terhére lenni, engedje meg, jó Atyám, hogy röviden közöljem a méltóságos püspök ur által a Hivatalos Egyházmegyei Lapban közzétett tudósítást.

Óméltósága, a helybeli püspök ur reggeli nyolcz órakor jelent meg az árvaházban, hogy ott a szentmise alatt először részesítse ama szerencséseket az angyalok kenyérében, kik szorgalmas tanulás s példás magaviseletük által e magasztos ténykedésre előkészülteknek érezték magukat.

Főtisztelendő P. Roliz, a ki számukra a megelőző lelki szent gyakorlatokat is tartotta, előtte is, utána is gyönyörűen egyszerű beszédben ismertette meg az apróságokkal a ténykedésnek egész életre feledhetetlenül kiható magasztos pillanatát. Az eredmény teljesebb, gyümölcsösebb nem lehetett volna, mert igazán megragadó ájtatossággal járultak valamennyien az Ur asztalához.

A szentmise alatt néhány szép énekre is rákezdtek, a mi nemcsak zenei tehetségükre mutat, de azt is bizonyítja, hogy jó tanítóik fáradságát sem hagyják kárbaveszni.

Másnap valamennyien kirándultak a szomszédos Taipa-szigetre, a hol egész napra megállapodtak.

A misszió szép templomában misét hallgattak, mialatt ismét magukhoz vették az angyalok kenyerét s a többiekkel együtt résztvettek két felnőtt kereszteleési szertartásán. Innét a hegycsucsra mentek, hogy az alattuk elterülő gyönyörű panorámában gyönyörködhessenek.

Estefelé járt az idő, midőn a templomba visszatérve, áldást kaptak a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, utána pedig hazafelé indulva, magukkal vitték az egyik ujonnan megkereszteltet is. Vele az árvaház növendékeinek a száma kerekszám 50.

A jó Isten minél bővebb áldása szálljon ily szép s ennyi jót ígérő intézményre.

Eddig a hivatalos Egyházmegyei Lap. Részemről csak azt teszem még hozzá, szeretett Atyám, hogy ugy az egyik, mint a másik nap rám nézve igen nagy örömmek és sok vigasztalásnak a forrása volt.

Taipa-szigeten meglátogattuk a kanossziana apácák rendházát is. Szegényes kis épület, de annál kitüntetőbb eme hősnőkre nézve, a kik azt lakják. Látogatásunkkal csak kötelességünknek véltünk eleget tenni, mert kis árváink közül többen a Szent Gyermekség Művéhez tartozván, ezen erényes apácák növendékei voltak.

Fogadja ezek után, szeretett Atyám, hálás szívünk legőszintébb jókívánatait a karácsonyi ünnepekre s a küszöbön levő ujévre is, melylyel mindnyájunk nevében maradok hódoló tisztelettel

Versiglia Lajos miséspap, misszionárius.

❧ INNEN-ONNAN ❧

A XVIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus augusztus 6-án fog megnyilni Metzben. Este 8 órakor a város összes katolikus egyesületei diszfelvonulást tartanak a székesegyházba, a hol istenitisztelet lesz. Szerdán, 7-én, csütörtökön, azaz 8-án, pénteken, azaz 9-én és szombaton, vagyis 10-én reggel 9 órakor pontifikális mise a székesegyházban, fél 10 órakor egyetemes bizottsági ülések egyidejűleg németül és francziául. Délután 2 órakor bizottsági ülések papok számára, szintén egyidejűleg németül és francziául. Fél 3 órakor külön bizottsági ülések, ifjuság és nők számára, fölváltva németül és francziául. Négy órakor nyilvános gyűlés, váltakozva németül és francziául. A nyilvános gyűlések számára kiváló szónokok vannak megnyerve itthonról és a külföldről. Este 8 órakor a székesegyházban ünnepélyes esti istenitisztelet prédikációval. Vasárnap, vagyis augusztus 11-én a kongresszus bezárása, még pedig a következő sorrenddel: reggel 10 órakor pontifikális mise a székesegyházban. Délután a szokásos proccesszió helyett ünnepélyes hódolat az Oltáriszentség előtt a székesegyházban. Este 8 órakor fáklyásmenet a megjelent főpásztorok tiszteletére. A ki teheti, menjen el erre a kongresszusra! («Religio» 1907 április 7.)

Leczke a katekizmusból. Alapos leczkét adott az oxfordi angol egyetem világhírű labdarugó egylete a magyar sportegyleteknek a tizparancsolat harmadik parancsából. A magyar sportegyesületek tudvalevőleg meghívták az oxfordiakat egy foot-ball metschre a husvéti ünnepek alkalmából. Az angolok szívesen ígérték meg eljövetelüket, de kijelentették, hogy husvét első napján, a kereszténység e magasztos ünnepén, ők nem szoktak labdát rugni, hanem templomba mennek s a nap többi részét szolid, csendes szórakozásban szokták eltölteni. Más napokon azonban kaphatók a versenyre. Hogy az «Uj Lap» kitűnő kifejezésével éljünk, ez a leczke valóságos «angol pofon magyar ábrázaton». Legjellemzőbb, hogy az angolok protestánsok, Magyarország pedig talán nagyrészen katolikus volna. Vagy talán a nem keresztény magyarok képviselik ott Magyarországot?

Két eucharisztikus imádságoskönyv. Az elsőnek czime: «Áldozók könyve». Irta Seherr-Thoss, született Strachwitz Olga grófné. Unokája gróf Károlyi Lászlóné, született Apponyi Fanni grófnő megbízásából átirta P. Soós István karmelita. Budapest, 1907. Az Athenaeum irod. és nyomdai r.-t. nyomása. Lapszám: 406. Ez a tartalom és külső kiállítás dolgában

egyaránt kedves könyv azoknak van szánva, kik a kereszténység fejének és atyjának, X. Pius pápának forró óhajtását megértve és méltányolva, mind gyakrabban járulnak a szentségekhez. Kivánatos, hogy ne csak a kolostorok, szemináriumok és nevelőintézetek lakói, hanem a világban élő hivek közül is minél többen sok lelki élvezetet találjanak e könyvnek használatában. Ára vászonkötésben 2 korona, bőrkötésben 4 és 6 korona. A másik eucharisztikus imádságoskönyvnek czime: «Liliomfüzér». Emlékül az első szent áldozásra egybefűzte P. Soós István. VII. bővített kiadás. Budapest, 1907. Athenaeum részvénytársulat nyomása. Lapszám: 124. Ez a könyvecske imádságokat és elmélkedéseket tartalmaz az első szent áldozásra. Ára csinos vászonkötésben 60 fillér. Mindkét könyv megrendelhető: Budapest, Karmelita-zárda, VI. ker., Huba-utca 10.

Boldog Imelda. Szeptember hó 16-án ünnepli az egyház boldog Imelda emlékezetét. Nemcsak Kosztka szent Szaniszlót tisztelik az első szentáldozásra készülők pátronusaként, a Szentszék Lambertini Imeldát is az először áldozók védőszentjéül állítja elénk. Boldog Imelda a bolognai Lambertini (XIV. Benedek pápa, gróf Lambertini Prosper, szintén ennek a családnak volt sarja) grófok családjából származott s születésének évét az életírók 1322-re teszik. Kilenczéves korában a Val de Pietra kolostor (Bologna mellett) Domonkos-rendü apáczái közé lépett s az ismeretes csodás szentáldozás az 1333. év május 12-én, Áldozócsütörtök vigiliáján, történt. Imeldánknak ez a legboldogabb napja egyuttal ártatlan lelke égbe költözésének napja. A boldogok sorába XII. Leo iktatta 1826 szeptember 20-án. Boldog Imeldáról van elnevezve az a jámbor társaság is, mely a franciaországi Prouille-ban alakult s különösen az először áldozók méltó előkészítésével foglalkozik.

Tanulságok a «Berlin» katasztrófájából. A «De Herant» (Hirnök), a németalföldi protestánsok főorganuma a következőket közli:

«Nagyon különös, hogy a mentőcsónakkal csak egy katolikus pap ment, hogy a hajóroncson élet és halál között lebegőknek segítségét, mint lelkiatya felajánlja. Ennek a papnak a bátorságát csak dicsérettel emelhetjük ki. Benne legalább élt az a tudat, hogy az ilyen nagy veszélyben nemcsak a testről, hanem a lélekről is szükséges gondoskodni. És ebben a mi számunkra valami megszégyenítő rejlik. Egyetlen protestáns lelkész sem ment el a hajóra, sőt még arról sem lehetett hallani, hogy protestáns részről a megmentetteket vagy az elveszettek megszomorodott hozzátartozóit lelki vigasztalásban részesítették volna. A katolikus pap

mindjárt cselekvőleg lépett fel, a protestáns egyházak pedig csak a temetésnél hallattak magukról. Lehet, hogy ennek oka egészen az a véletlen, hogy Hoek van Hollandban egy katolikus pap lakik. Azonban ez nem egyedüli jelenség. Atjek-ben (Lava) levő katonáink a legnagyobb csodálattal és szeretettel emlékeznek meg egy katolikus papról, ki a veszélyeket megosztja velük, lelki szükségletükről gondoskodik, betegeket ápolja stb. Egyre olvassa az ember az ujságokban, hogy sebesülteket, vagy szerencsétleneket az utczáról katolikus intézetekbe visznek és ott a legszorgosabban ápolják; oly buzgóság ez, melytől gyakran nagyon szomoruan elüt a protestáns közönyösség. Erre a «jócselekedetekben való buzgóságra» a katolikus egyház részéről bizonyos göggel tekinteni nem sokat használ. A katolikus egyház ily módon a köztudatban nyer tekintélyben és erőben. A mi protestáns egyházaink számára jobb volna ebben a tekintetben jobban megvizsgálni belső életüket.»

A «De Tijd» (Az idő) megjegyzi erre a közleményre vonatkozólag, hogy a Gravezande községben négy protestáns lelkész van, kik közül kettő Hoek van Hollandban lakik. Az ugyancsak protestáns «Zeeun» (Tengermellék) hasonló szellemben nyilatkozik és azt mondja, hogy csak az a katolikus pap, a ki matrózzubbonyba sietett a szorongatottak segítségére, tette meg kötelességét. Ugyanerre vonatkozólag egy zsidóorganum a «Weekblad voor Israelitische Huisgerinnen» is nyilatkozik és sajnálja, hogy egy rabbinus sem tartotta szükségesnek, hogy a szerencsétlenség helyén megjelenjék és ezzel a mulasztással szemben dicsérettel emeli ki a katolikus pap bátorságát. Az az állítás, hogy nem lehetett tudni, hogy a szerencsétlenül járt hajón 14 zsidó is volt, nem állja meg a helyét, mert mint a lap írja:

«A gravezandei plébános sem tudhatta, hogy vannak-e az áldozatok között katolikusok, de mégis a szerencsétlenség helyére sietett és könyörgött a polgármesternek, engedje őt is a mentőcsónakkal menni: neki mellékes, hogy minő valláshoz tartoznak a szerencsétlenül jártak, még zsidók is rászorulhatnak vigasztalásaira a halál óráján... Én mély tiszteletet érzek ezen katolikus pap iránt és ebben a zsidó lapban bámulatoimat fejezem ki vele szemben...» («Egyházi Közlöny» 1907 márczius 31.)

Szentek gondolatai.

Ha mindennapi kenyér ez, miért veszitek csak évenként magatokhoz? Vegyétek naponként magatokhoz azt, a mi mindennap használ; ugy éljétek, hogy mindennap méltóan áldozhassatok! *Szent Ambrus.*

Még tüzes parázsokon is keresztül mennék, csak hogy az Ur asztalához juthassak! *Szienai szent Katalin.*

Oltáregyesületi ügyek.

A budapesti központi Oltáregyesület kiállítása. A Budapesti Központi Oltáregyesületnek a hazai szegény templomok felszerelésére szánt egyházi készleteit helyiségeiben (Üllői-ut 77.) közszemlére állította ki. A kiállítás a nagy közönség számára csak 12-én nyílt meg, az ünnepélyes megnyitás azonban már 11-én délután folyt le előkelő közönség jelenlétében, melynek sorai-
ban voltak többek között: gróf Zichy Nándorné, Zichy Livia grófnő, örgróf Pallavicini Edéné, Orczy Szeréna bárónő, özv. gróf Almássy Kálmánné, Cziráky Lujza grófnő, Barkóczy Ilona bárónő, báró Kendeffy Inkey, Heinrich Aladárné, gróf Serényi Istvánné, Tömöry Károlyné, özv. Lafrankó Jánosné, Berger Márk pozsonyi kanonok, Galcsék György váci kanonok, Kánter Károly és Kurcz Vilmos apátplébánosok, dr. Glattfelder Gyula, dr. Boroviczényi Nándor, P. Nikodem stb.

A kiállítás tárgyát képező egyházi szereket először dr. Kohl Medárd püspök megáldotta, majd kíséretével a kápolnába vonult, a hol szép

beszédben méltatta a kiállítás fontosságát.

Ora et labora: ez az Oltáregyesület tagjainak a jelszava — mondta a püspök. A ember testből és lélekből áll, kettős életet él. A lelki életet az Isten kegyelme mozditja elő s vigyáznunk kell, nehogy ezt a test tulságos gondozása, a kényelemszeretet, miatt elveszítsük. Az Oltáregylet tagjai és a kiállítók, kik szabad idejüket arra használták föl, hogy az istentisztelet fényét segítsenek munkájukkal emelni, nemcsak érdemeket szereznek maguk számára, hanem dicséretes és követendő példát nyújtanak s egykor bizonyára elnyerik jutalmukat az Üdvözítőtől.

A beszéd után rövid ájtatosság következett, melynek befejeztével Kohl püspök megtekintette a kiállított tárgyakat s azután környezetével együtt eltávozott.

A kiállítás három teremben van elhelyezve. A tárgyak egyrésze ajándék, másrészt — mintegy 30.000 korona értékben az egyesület pénztárából szerezték be. Megjegyzendő, hogy az egyes egyházmegyék is adakoztak, mint minden évben, úgy az idén is az Oltáregylet céljaira a következő arányban:

Szatmár egyházmegye 341 kor. 14 fill. Eger érseki egyházmegye 2180 kor. Kassa egyházmegye 742 kor. 16 fill. Rozsnyó egyházmegye 945 kor. 35 fill. Szombathely egyházmegye 733 kor. 38 fill. Lugos egyházmegye 199 kor. 30 fill. Veszprém egyházmegye 145 kor. 04 fill. Eperjes egyházmegye 225 kor. 33 fill.

A Miasszonyunkról nevezett szerzetesnők intézetében a Mária-kongregációk által fölállított szobor Kalocsán.

Csanád egyházmegye 472 kor. 03 fill.
 Esztergom főegyházmegye 217 kor.
 Munkács egyházmegye 100 kor.
 Szepes egyházmegye 202 kor. 96 fill.
 Besztercebánya egyházmegye 50 kor.
 70 fillér.

Az első teremben levő kiállított tárgyak közül különösen kiemelendő a báró Barkóczy Ilona által készített és ajándékozott fekete kazula, egy szép fehér kazula, melyet gróf Csáky Károlyné ajándékozott, Éberling Józsefné oltárterítője. Megemlítjük még özvegy báró Skerlecz Károlyné, Holzwarth Ida, Hübner Jenőné, Czölle Cecilia által ajándékozott egyházi ruhákat.

A kiállítás anyagának tulnyomó része a következő teremben van el-

helyezve, a hol egy pár igazán művészi kézimunkát láthattunk. Ott van az özvegy gróf. Almássy Kálmánné által ajándékozott gyönyörű fehér kazula, melynek email paizsszerű motívumai a himzés valódi remekei. Herfort Irén két szép oltárpárnát ajándékozott, valamint Magyary-Kossa Anikó oltárpárnája is említésre méltó. Nagyon izléesek a Práter-utcai polgári leányiskola III. C) osztályának növendékei által készített tárgyak. Feljegyeztük még a következőket: San Marco hercegnő (fehér kazula), báró Vécsey Józsefné (fehér kazula), gróf Csekonics Endréné (vörös kazula), Holán Lajosné (fehér kazula), továbbá Berger Gizella, Lorenz Adél, báró Puteani, özv. Zuber Kálmánné, Voigt Nándorné, Martinovich Elekné, özv. Pap Alajosné, Tihanyi Alajosné és mások ajándéka.

A harmadik teremben tulnyomó részben görögkatholikus templomok céljaira szánt tárgyak vannak. Megemlítjük Magassy Mathild, Fábry Sarolta, Takács Karolin, dr. Lafrankó Jánosné, Felmayer Vilma, a budai női kongregáció, Körmendy Viktorné, Schara Irma stb. ajándékait.

A kiállított tárgyak mindegyikének van már gazdája, összesen 171 hazai templom fog részesülni belőlük.

A kiállítással kapcsolatban a Mária-Reparatix apácák gondozása alatt álló Örökimádás-kápolnában ájtatosság volt, még pedig a folyóiratunk múlt számában közzétett program szerint. Az ünnepi beszé-

det mind a három napon Saly László, a Szent-Imre-collegium prefektusa mondotta.

*

A kalocsai Oltáregyesület kiállítása. Márczius 23-án délután 4 órakor nyitotta meg a kalocsai Oltáregyesület kiállítását *Városy Gyula* dr. érsek az oltáregyleti tagok és a papság jelenlétében. Megnyitó beszédjében elismerését fejezte ki a főpásztor az Oltáregyesület tagjainak és buzdította őket a további munkálkodásra. Majd megáldotta az egyházi ruhákat és fehérneműket. Utána pedig megszemlélte a gyönyörű kiállítást. A megnyitást követő kettős ünnepen délelőtt 8 órától esti 6 óráig a nagyközönség számára is nyitva állt az apácák intézetének óvoda-termében elhelyezett kiállítás.

Megtekintettem a diszes kiállítást, mely fölülmult minden várakozást: úgy a kiállított tárgyak sokaságát, mint művészi értékét tekintve. Képviselve volt ott minden, mi csak az oltár felszereléséhez tartozik. Természetesen tulsúlyban voltak a miseruhák és fehérneműek, de a felszerelési tárgyak minden fajából is volt legalább egy. Akadt közte több «ex voto» tárgy.

El voltam rá készülve, hogy a kézimunkák igazán művésziek lesznek. Inkább azt figyeltem hát, hogy azok diszítésénél mennyiben érvényesülnek az egyházas motívumok. Ör-

vendve tapasztaltam, hogy e tekintetben nem akadt kifogásolni való. Figyelembe veendő még az a körülmény is, vajjon a munkák előállításánál számoltak-e a czélszerűségi szempontokkal. Például fehér selyem-oltárvánkos — volt ott ilyen is — magában véve bármily szép is, de nem igen praktikus, mivel hamarosan kopik meg piszkolódik. Legnagyobb értéke az egyházi ruhának és fehérneműeknek az, hogy minden darabon az oltáregyleti tagok maguk dolgoztak. Természetes, hogy önfeláldozó fáradozásba került az. Eleget mondtam azzal, ha fölemlítem, hogy a kalocsai egyesület közös munkadélutánjain állandóan 17 hölgy vett részt; még azonfölül otthon is sokat kellett dolgozniok a

A Miasszonyunkról nevezett szerzetesnők kalocsai templomának beiseje.

kiállításra szánt tárgyakon. A kiállított tárgyak nagyobb részét a *kalocsai* oltáregyleti tagok kézimunkájából, a saját és hozzátartozóik adományából kerültek ki. Számos tárgyat küldtek föl a kiállításra a legnagyobb egyházmegyei fiókegye-

Ez a kiállítás igazán elénekbe tárta az Oltáregyesület áldásos tevékenységét, igazi apostoli működését. A látottak közül sok dolog különös örömmel töltött el. Így például Reichl Konrád úr saját készítésű czingulumai. Vagy az a két oltár-vánkos, mely egy patronage-leány kezeügyességét dicséri; hasonlóképen az a két minis-tránsruha, melyre egy cigány-leány — szintén járt a patronage-ba — készítette a csipkét. Tehát még a patronage törekvéseit is igyekszik elő-mozdítani a kalocsai Oltár-egyesület.

A kiállított tárgyakból a kalocsai egyházmegye mosto-hább sorsu templomai és ká-polnái részesedtek adományok-ban. Legtöbb jutott belőle Tázlárra, az egyházmegye leg-fiatalabb hitközségének rendelkezésére. Ámde került a sok tárgyból egy meg más az egyházmegye területén kívül is némely helyre.

A mindenképen sikeres ki-állítás beszédes tanubizonysága annak, hogy a kalocsai Oltár-egyesület a hazai testvéregyesületek sorában a legéletrevalóbbak közt foglal helyet. *Timár Kálmán.*

★

Érdemes munkatársunk soraihoz csatoljuk azt a közleményt is, a melyet dr. Kőszeghy Mihálynak tollá-ból a Kalocsai Néplap 1907. már-czius 31-iki számában olvasunk.

A kalocsai Oltáregylet kiállítása

A Miasszonyunkról nevezett szerzetesnők kerti kápolnája Kalocsán.

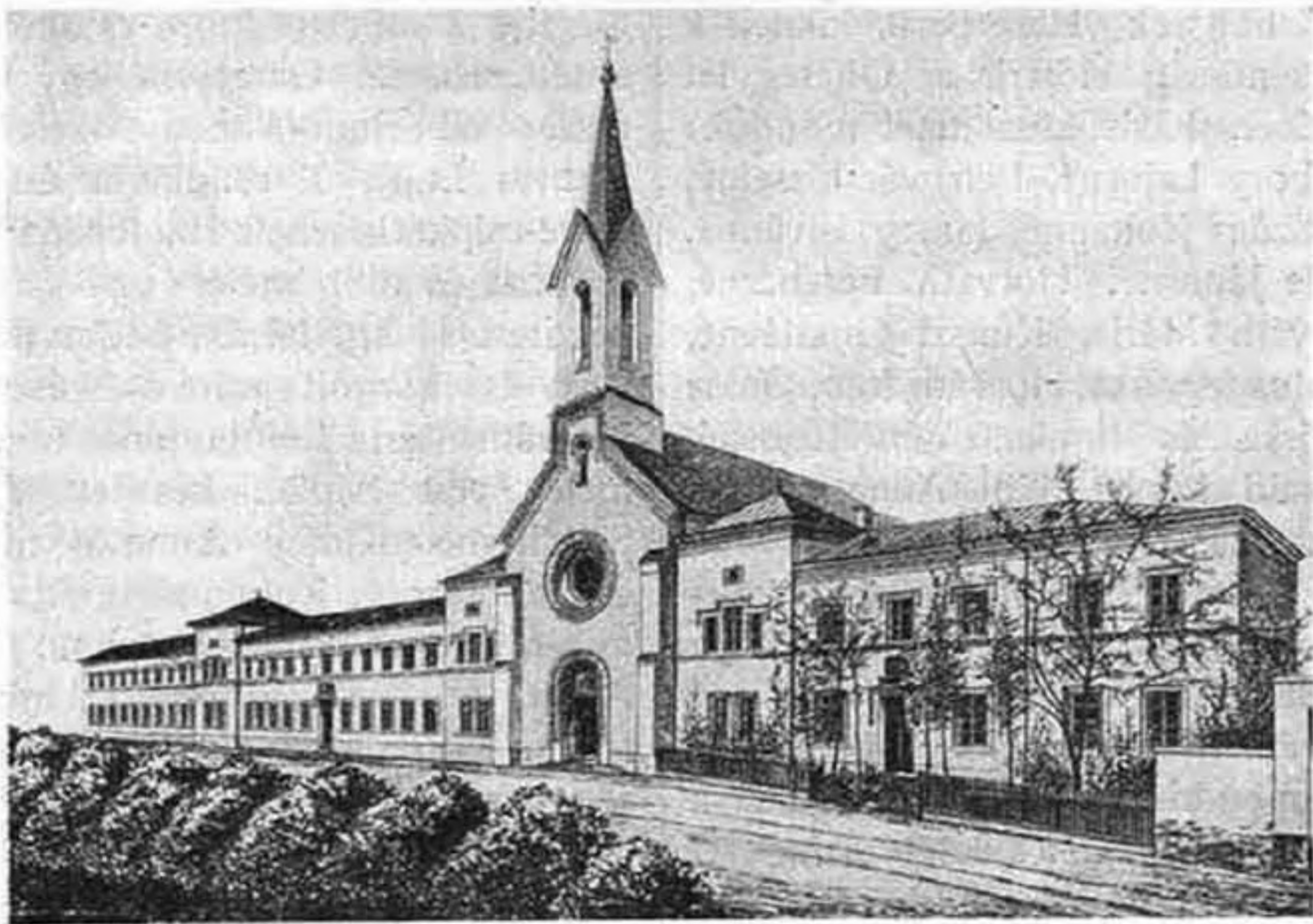
sület, a *szabadkai* Oltáregyesület tagjai is. Ezuttal első ízben történt, hogy a kalocsai kiállításra résztvettek miseruhák és fehérneműekből álló kézimunkáikkal.

Igazi gyönyörűséggel szemlélhette mindenki a kiállított tárgyakat. Dilet-táns-munkák, de nemcsak hogy művé-sziesen vannak kidolgozva, hanem akadt bennük sok eredeti dolog.

az eddigieknél is nagyobb arányu volt azon kiváló, áldozatkész szorgalom folytán, melylyel az Oltáregylet dolgos kezü, buzgó hölgyei a beérkezett kérvények kivánalmainak eleget tenni siettek és a legnagyobb fiókegyletnek, a szabadkainak a kiállításon való részvétele által. Egy egész hosszú asztalt töltött meg a

Nemcsak elismerésének, hanem örömeinek is kifejezést adott, mikor halotta, hogy a szabadkai hölgyek először vesznek részt a kiállításon és így áthatva a szent cél közös érdekétől, a központi választmányyal együttesen felelnek meg tagsági hivatásuk gyakorlati céljának.

Kiváló elismerés, köszönet és hála

A Miasszonyunkról nevezett szerzetesnők anyaháza és temploma Kalocsán.

szabadkai oltáregyesületi hölgyek kézimunkája és ajándéka. Felküldött 12 karing csipkével, 2 alba, egy antependium, 5 ciborium - köpeny, 1 velum, 4 vállkendő, 12 purificatorium, 2 corporale és 31 palla-kendő. Minthogy a szabadkai oltáregyesületi hölgyek kézimunkája az első asztalon volt nagy izléssel elrendezve: Ő Excellentiájának tekintete először is azokra a tárgyra esett.

lesz az oltáregyleti hölgyek jutalma azon községek hiveinek részéről, kiknek templomait kézimunkájukkal fölékesítették. A kiállításnak anyagi értékén kívül nemesebb értéket ad az az eléggé meg nem köszönhető nagy ügybuzgóság, hogy a választmányi hölgyek legnagyobb része több más hölgygyel együtt egész délutánokat dolgoztak a kért tárgyak előállításán: szabtak, varrtak, csipkét

verték, horgoltak és pedig nemcsak a közös munkadélutánokon, hanem még otthoni szabad idejük legnagyobb részét is a szegény templomok fölszerelésére szánt tárgyak elkészítésével töltötték, úgy hogy ott minden darab, a mi az Oltáregyesület tagjai részéről kiállításra került, sajátkezüleg készített munka volt. Közös munkadélutánokon a következő hölgyek vettek részt, kiknek a nyilvánosság előtt is az Oltáregyesület nevében hálás köszönetet mondok: Jámbory Lajosné, Petrovác Józsefné, dr. Szűcs Zoltánné, Huszy Istvánné, Helle Jánosné, Horváth Ferenczné, Horváth Mária, Kunszt Gusztávné, Hantos Mariska, Horváth Irén, Grósz Mariska és Ilonka, Vén Lajosné, Pászold Ilonka, Uhl Anna, Kókai Sándorné, Szalkay Róza.

A jelen kiállításra — mint egyesek munkája és adománya — a következők küldtek tárgyakat:

Franz Mária Terézia főnöknő egy misemondó-ruhát ajándékozott a hozzátartozókkal. Kajuch Józsefné egy rendkívül munkás csipkéjü karinget és 1 csengetyühuzót készített. Bohuniczky Ödönné 1 karingre csipkét készített. Jámbory Lajosné 1 meglepően diszes antipendiumot himzett és 12 méter vert csipkét készített. Dr. Szűcs Zoltánné 1 misemondó-ruhát himzett, 1 albát és hozzá vert csipkét készített, 1 oltárantipendiumra csipkét horgolt. Dr. Sziklay Zoltánné 1 karinget készített. Dr. Mócsy Istvánné 1 albát ajándékozott. Jánosy-Mihály Máténé Bajáról 1 albát, karinget és több méter vert csipkét ké-

szített. Horváth Gáborné 1 karingre csipkét horgolt. Grósz Mariska és Ilonka 3 albára csipkét készítettek. Hantos Jánosné 2 albára és 2 minister-ingre csipkét készített. Almásy Károlyné 2 minister-ingre csipkét horgolt. Potzta Ferenczné 2 minister-ingre csipkét készített. Tömlény Flóra 1 oltárcsipkét és 2 minister-ingre csipkét készített. Sztankovits Gézané 2 minister-ingre csipkét készített. Kunszt Gusztávné egy igen diszes ciborium-köpenyt készített. Hantos Lujza 1 rendkívül értékes recze-csipkét készített. Hantos Mariska 1 albát és több méter vert csipkét készített. Huszy Istvánné több méter vert és horgolt csipkét készített. Horváth Mária 1 cingulumot és több méter vert csipkét készített. Özv. Schullerné Klossy Anna 4 méter csipkét horgolt. Kolompár Otilia két minister-ingre csipkét horgolt. Uhl Anna 1 antipendiumot himzett. Rimai Borbála 2 oltárpárnát himzett. Vén Lajosné 4 minister-ingre csipkét készített. Szentkereszty Lenke 1 stólat készített és himzett. Szily Erzsí több méter csipkét készített. Reichl Konrád ur több cingulumot készített. Azonkívül a főtisztelendő Jézustársasági rendház igazgatója, P. Molnár László az Oltáregyesületnek egy szép csillárt ajándékozott.

★

Alakuló Oltáregyesület. A «Magyar Állam» márczius 29. számában olvastuk a következő tudósítást: «Ritkán van alkalmunk kálvinista vidéken katolikus önérzetről és vallási buzgóságról szólni. Annál tiszteletre-

méltóbb *Sátoraljaujhelyen* a katolikus hölgyek mozgalma, a kik Oltáregyesületet akarnak alakítani *a) a családi élet, b) a vallásos érzés és ápolás szentsége érdekében.* Eddig is segítették a piaristák templomát hol oltári felszerelésekkel, hol más-sal, most meg husvétra gyönyörű szőnyeget vettek 240 kor. értékben a főoltár számára. Miseruhákat akartak szerezni, de a helybeli pletyka miatt elálltak szándékuktól. A mozgalom élén a városi főjegyző felesége, Pataky Miklósné és Bokor János neje, Amália áll, ki már sok szép ruhát, vánkost, terítőt ajándékozott a piarista templomnak».

Örömmel jegyezzük föl e hirt.

Részünkről csak azt kívánjuk, hogy a nemes mozgalom a szentségi Ur Jézus kegyelmével mihamarább sikerre vezessen.

★

Két levél. Érdekes tartalmuknál fogva közzétesszük. Az egyiket pap írta, a másikat világi ember. Az előbbinek levele így szól:

Alistáli plébánosi hivataltól.

Nagyságos Apátplébános Ur!

Az Oltáregylet ügye a börtben szivemen feküdt. Tárnya a kateketikus beszédeimnek az Oltáriszentség volt. Két beszédet az egyletre szántam, hogy népem megismerje azt s így megszeresse!

Az Oltáregyletet én azonban Daubner pater szemüvegén tekintem. Kis plébániákon arra kell törekedni, hogy a vasárnapi áldozók meglegyenek! A hó első vasárnapján 1—2 férfi,

2-on 1—2 nő, 3-on 1—2 leány, 4-en 1—2 legény és suhancz. Hisz itt ki bazirosná reményeit az alamizsnára? Lehet, de modo secundario. A tagok bár kevesen lennének, de «élők»?

Most «Jó pásztor» vasárnapján ily keretben megalakítom.

Alistál, (Pozsonymegye) 1907 évi április hó 12.

Legalázatosabb szolgálja

Jankó Ernő,
plébános.

Az utóbbinak, a világi embernek sorai pedig a következők:

Pola, 1907 február 27.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Nagyságos és Főtisztelendő Ur!

Bocsánatot kérek, hogy a Főtisztelendő ur elé járulok, mint ismeretlen.

Katona vagyok, édes hazámért és királyomért teljesítem kötelességemet, melyet örömmel is végzek.

Szabad perczeimben elmélkedem s oly nehezen esik tudatomnak, hogy itten, hosszú szolgálati időm alatt, csak ritkán jutok és fogok jutni abban a kegybe — mivel a legtöbb időt a vizen töltjük — hogy elmehetnék a templomba és a legfölségesebb Oltáriszentséget meglátogathassam. Ritkán juthatok ahhoz, hogy töredelmes gyónást és áldozást végzhessenek, egyáltalában, hogy keresztényi kötelességemnek eleget tehessek. Ebben sokszor tart vissza a katonai kötelesség.

Hiszem, hogy ezek mulasztásával az Atyánk, édes Jézus szent Szívé-

nek hálátlanságot okozok, a ki leszállt a mennyből közénk, hogy segítsen és vigasztaljon minket.

Inkább halálomat, mint szomorúságot magam hibájából Őneki.

Főtisztelendő Ur! Hallgassa meg egy katonának szivből jövő kérését.

Az Oltáregylet társulatába óhajtának állni, de elérésének útját nem ismerem. Gondolom, hogy a tagsággal járó kötelesség teljesítése által csekély áldozatot hozok édes Jézus szent Szívének.

Kérem alázattal, sziveskedjen, ha lehetséges, ennek elérésimódját velem ismertetni.

Kérésemet megújítva, maradtam a Nagyságos és Főtisztelendő urnak legalázatosabb hiva *Steiner Ferencz*, k. u. k. Kriegsmarine.

Pola, auf S. M. S. «Erzherzog Karl».

★

A vácsi Oltáregyesület igazgatójának kitüntetése. A király dr. Galcsék György vácsi székesegyházi kánonoknak, papnevelő-intézeti kormányzónak s a vácsi Oltáregyesület nagyérdemű igazgatójának a Szent Miklósról nevezett madocsi címzetes apátságot adományozta.

★

Az esztergomi Oltáregylet kiállítása. Az esztergomi Oltáregylet választmánya április hó 9-én tartott választmányi ülésén *Vaszary Lászlóné* elnöknő indítványára elhatározta, hogy az idén oltáregyleti kiállítást fog rendezni. A kiállítás idejére vonatkozólag határozattá vált dr. *Walter Gyula* prelátus-kánonok, igazgató indítványa, mely szerint az egyesü-

leti kiállítás legalkalmasabban azon ünnepségekkel kapcsolatban fog rendeztetni, melyekkel az esztergomi Szent-Erzsébet-Egyesület fog hódolni árpádházi szent Erzsébet emlékének. Az esztergomi Oltáregyesület fölkéri tagjait és jótévedőit, hogy a kiállítás céljaira pénzbeli adományokat, egyházi ruhákat és szerelvényeket följánlan sziveskedjenek.

★

A Mária Reparatrixról nevezett Örökimádás-apácák alapításuk félszázados jubileuma alkalmából világszerte egyházi ünnepséget fognak rendezni. A budapesti házban (IX., Üllői-ut 75.) is nagy fényvel fogják e nevezetes évfordulót megünnepelni, még pedig április 30-án, május 1-én és 2-án. A *Mária Reparatrix* ünnepe május 2-án van.

★

Az új vovodrai választott püspök. A Sujánszky Antal nagyprépost halálával megüresedett vovodrai választott püspökséget a király gróf Pongrácz Adolf vágujhelyi prépostplébánosnak adományozta. Gróf Pongrácz az Oltáregyesület érdekeinek buzgó istápolója s minden eucharisztikus mozgalomnak lelkes hiva.

★

Oltáregylet Pásztón. Dr. Samassa József egri bibornok-érsek ur Ő Eminenciája a pásztói oltáregylet alapszabályait jóváhagyván, az egylet fővédnöki tisztét elfogadta, igazgatójává pedig Matuszka Mihály lelkészt kinevezte.

★

Az **Erzsébet-Örökimádás-Templomra** adakoztak: özv. Brauch Károlyné 2 k, Kovács Anna és Mária 4 k, Ivancsits Ágnes 1 k, Pálfi Julia 1 k, Schober Irma 10 k, Kassa-egyházmegyei hatóság útján 2 k 84 f, Szalma Péterné 3 k, Hirschkovits Károly 10 k.

*

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1906 október hóban befolyt díjak:

Csonka Erzsébet a lontói tagok részéről 3 k 60 f, Heves Jázon és neje 2 k, Szlimák Irma és Margit 4 k, Kocsis Gáborné 9 k 50 f, Hadviger Matild 5 k, Messik Gyuláné és Diósy Jánosné 4 k, Forster Jolán 2 k, özv. Palócz Mihályné 2 k, Zelwecker Jakabné 1 k, Pintér Endréné 2 k, Weidinger Erzsébet 80 f, Fábry Sarolta terjesztő által 2 k, Láng Margit 2 k, Szlavik Borbála 2 k, Ohnleitner Mária 24 f, Simre Anna 2 k, Raviz Teréz 24 f, Dreschler Miksáné 2 k, Koller Mariska 24 f, összesen 10 k 72 f; Gervay Lujza terjesztő által Galambos Róza 1 k, Csafát Rozália 1 k, Matula Zsófi 1 k, Hamvasy Mária 4 k, Bozóki Paula 24 f, Lubinszki Györgyné 2 k, összesen 9 k 24 f; Finta Róza terjesztő által Harsányi Györgyné 10 k, Jiskra Ede 40 k, Győry Ignáczné 12 k, Wieser Ferenczné 7 k, Petrecz Jánosné 12 k, Salvini Teréz 8 k, Csölle Katalin 8 k, összesen 97 k; Lafrankó Károlyné terjesztő által Carstensen Ottilia 2 k, Schmalz Irma 10 k, Pártos Gyuláné 2 k, Leinner Mihály és neje 4 k, Walther Ernőné 10 k; Matheidesz Béláné 2 k, Bernhardt Mária 2 k, összesen 32 k; özv. Lafrankó Istvánné 10 k, özv. Rátzky Jánosné 10 k, Fábry Sarolta terjesztő által Brunhovski Marianna 24 f, Pács Mária 24 f, Levkovski Hermin 40 f, Formuth Ádámné 2 k, összesen 2 k 88 f; Danczer Alojsia terjesztő által Szegner Paula 1 k, Pintér Ferencz 2 k,

Geizler Éva 2 k, Lessó Anna 2 k, Balázs Teréz 1 k, Pletenyik Etel 24 f, Takács Julia 24 f, Abt Katalin 2 k, Droskovics Mária 1 k, Oberhauser Eleonora 24 f, Tóth Mária 40 f, Herzl Hermin 1 k, Mayer Irma 2 k, Danczer Alojsia 2 k, Kocsis Ferenczné 8 k, összesen 25 k 12 f.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai.

Imádkozzunk egyesületünk elhunyt tagjaiért, hogy az Ur Jézus, ki a földön kenyér színében volt reményünk, a mennyei dicsőségben színről-szinre látható fenségében legyen örök boldogságuk.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai 1906. évben. Lauber Istvánné Láposbánya, Pál Borbála Mezőkövesd, Priviczki Margit, Rovitz Teréz Bpest, Somogyi Kondom Katalin, Tóth Katalin, Zelei Anna Mezőkövesd, Dudás Mária Kassa-Almindszent, Braun Mária Nagyikinda, Csuzák Lukács Mária, Gazda Vinczey Mária Szilvásujfalu, Kabányi Magdolna Budapest, Maricskó Veréb Anna Szilvásujfalu, Tóth Erzsébet Recsk, Hesz Katalin, Hohn Erzsébet, Hans Borbála, Hartmann Erzsébet, Hammer Jenő Magyar Pécska, Bauer Teréz, Janczy Ezsébet, Zenger Anna Uj-Arad, Gablovics Anna, Hodyna Nedelka Éva, Tekula Anna, Oszlánszky Vavro Anna Pöstyén, Szelmayer Károly, Zlinsky Leopoldina, Stocker János, Mariog Mária, Kálmán Istvánné Budapest, Pozsony-Eperjesen: Tóth Ágoston, id. Kmotrik Pál, Gelniczky Ferencz, Simon Gáspár, Nagy Gáspár, Deák Rozália, Deák Terézia, Hupák Rozália.

Elhalt oltáregyesületi tagok az egri egyházmegye területén 1906. évben: Jászárokszálláson Bobák Apollónia, Szent-Borbála, Nagy Ilona, Ferencz Angyél,

Tóth Julianna, Baróczi Erzsébet, Bódis Viktória, Terjek Anna, Mudris Teréz, Rédei Mária, Stungyi Viktória; Alsótelekesen: Szemány Erzsébet; Bánhorváthon: Fónagy Borbála; Borsodszirákon: Gondos Péter, Orose Erzsébet, Tóth Rozál, Tóth Pál, Kaczvinszki Magdolna, Gajkó Borbála, Fedor Péter, Szerafi Erzsébet, Kozák István; Felsőnyáradon: Hronyecz András, Pásztor Julianna; Finkén: Nadanicsek Mária, Gura Apollónia, Olajos Mária; Gáván: Bacsóka Erzsébet; Gyöngyöspatán: Harangozó Ilona, Mácsár Katalin; Istenmezején: Simon Anna, Kapás Katalin; Jászberényben: Telek Mária, Kis Verona, Kukoricza Mária, Bujdosó Julia, Torma Verona, Pál József, Perti Rozál, Almári Anna, Gombkötő János, Osgyanyi Klára, Rékasi Katalin,

Vidra Anna; Jászfákóhalmán: Kis Margit, Nagy Anna, Farkas Anna, Selyem Verona; Kurittyán: Bosnyák János, Bosnyák József; Rudóbányán: Mares Mária, Juhász Erzsébet; Sajónémetin: Farkas Krisztina, Kovács Katalin, Farkas Katalin; Sályon: Budai György, Bók Borbála, Varga Mária, Szakál Róza; Várasszón: Árvai Veronika.

Méhteleken: Bücs Gyula, Szabó Julianna, Nyisztor József; Budapesten: Suba Irma; Ó-Barson: Szolymosi Szeneri Katalin; Nagyoroszon: Sógorné Kristóf Mária, Szajbert Katalin, Simonyi Borbála, Sógor Katalin; Leveleken: Fodor Mária; Szatmárnémetin: Tóháti Józsefné.

Szerkesztő: Dr. Breyer István.

WALTHERR GIDA

az arany érdemkereszt tulajdonosa.

Országos üvegfestészete

Budapest, VIII., Horánszky-utca 13.

Készít művészi kivitelű festett templomablakokat a legegyszerűbbtől a leggazdagabb kivitelig jutányos ár mellett

1906-ban készült munkák:

Bártfai Szt. Ferencz-rendi templom 11 ablak,
Szabadkai közpórházi kápolna 9 ablak,
Német-Prónai új templom 40 ablak,
Aranyos-Maróthi pléb.-templom 5 ablak,
Décsi (Erdély) Szt. Ferencz-rendi temp. 31 ablak,
Felső-Vereczkei (Bereg megye) templom 8 ablak,
Ungvári főpléb.-templom 4 nagy ablak,
Baróti (Erdély) templom 7 nagy ablak,

Komáromi főpléb.-templom 3 nagy ablak,
Gyöngyösi Szt. Ferencz-rendi templom 9 ablak,
Monoki (Zemplén) templom 6 nagy ablak,
Budapesti örökim. kápolna és zárda 29 ablak,
továbbá: esztergom-vizivárosi, szekszárdi, besztercebányai püsp. vártemp., zombori, budapesti Mária-Kongregáció házikápolnája, likavkai (Liptóm.) stb. templomok festett ablakai.

Szines mintarajzokat díjmentesen küldök. Kívánatra saját költségemen a helyszínre utazom.

Ő csász. és apostoli királyi felsége legmagasabb elismerése. Sokszorosan kitüntetve

RÓTH MIKSA

cs. és kir. udvari üvegfestő

Budapest, VIII., Kender-u. 22. és 24. sz.

Mindennemű **üvegfestmények** a legegyszerűbbtől a **leggazdagabb** kivitelig. Diszes **üvegmozaik-munkák**
 ===== velencei modorban. =====

Sokszorosan
 kitüntetve ■

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
 KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály kiskunmajsai plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 3 korona.

Félévre csak 1 kor 50 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Kiskunmajsán.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket, Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

